

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **W. M.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2024 r.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego W. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 21 listopada 2023 r., sygn. V Ka 1708/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku

z dnia 5 czerwca 2023 r., sygn. II K 407/23

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić bez rozpoznania kasację obrońcy skazanego W. M.**
,
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy W. M. jest niedopuszczalna z mocy prawa i dlatego została pozostawiona bez rozpoznania.

Analiza kasacji daje podstawę do uznania, że jej jedynym zarzutem była kwestia uchybienia popełnionego przez Sąd Okręgowy polegającego na nie

skorygowaniu orzeczenia Sądu pierwszej instancji, w którym niezasadnie nie dokonano zaliczenia w wyroku łącznym na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, okresu rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w sprawie II K 536/16, objętej tym wyrokiem łącznym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Art. 577 k.p.k. stanowi, że w wyroku łącznym należy, w miarę potrzeby, wymienić okresy zaliczone na poczet kary łącznej. Użycie w tym przepisie słowa „należy” trzeba pojmować jako istnienie obowiązku wskazania okresów zaliczonych na poczet kary łącznej. Na poczet kary łącznej należy także zaliczyć okres stosowania środka zapobiegawczego, który w wyroku skazującym został zaliczony – na podstawie art. 63 § 1 k.k. (jako okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie) – na poczet orzeczonej kary. Jeżeli w wyroku łącznym nie dokonano w ogóle zaliczenia na poczet kary okresu stosowania środka zapobiegawczego odpowiadającego rodzajowo orzeczonej karze, mimo że został spełniony warunek takiego orzeczenia, to uzupełnienie takiego rozstrzygnięcia może nastąpić na podstawie art. 420 § 1 k.p.k. w zw. z art. 574 i 577 k.p.k.

Skoro więc zauważone uchybienie możliwie było do naprawienia w zwykłym trybie, przewidzianym w art. 420 § 1 k.p.k., to brak było podstaw prawnych do korygowania wyroku łącznego w drodze nadzwyczajnej, czyli kasacji. Wzruszanie wadliwych orzeczeń w trybie kasacji winno mieć miejsce wówczas, gdy brak jest innych środków prawnych ich korygowania (por. wyrok SN z 27 października 2011 r., II KK 125/11). Powyższe prowadzi do wniosku, że kasacja od prawomocnego wyroku w zakresie w jakim istnieje możliwość skorygowania go w trybie art. 420 § 1 k.p.k. przez wydanie postanowienia uzupełniającego, jest niedopuszczalna (por. postanowienie SN z 2 marca 2009 r., V KK 397/08). Wskazane poglądy zyskały normatywne umocowanie ze względu na dodanie w 2019 r. § 6 do art. 447 k.p.k.

W końcowej części rozważań Sąd Najwyższy pragnie wskazać, że Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku procedując, co prawda nie w trybie wskazanym w art. 420 § 1 k.p.k. (przewidzianym do korygowania uchybień, związanych z brakiem zaliczenia na poczet kary łącznej w wyroku łącznym okresu stosowania środka zapobiegawczego), ale na podstawie art. 13 § 1 k.k.w.,

postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2024 r., sygn. XII Ko 1217/24, rozstrzygnął wątpliwości co do wykonania wyroku łącznego z dnia 5 czerwca 2023 r., sygn. II K 407/23 przez ustalenie, że na poczet kary łącznej podlega zaliczeniu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 536/16, tj. od dnia 11.11.2005 r. do 8.06.2006 r. Zatem *de facto* w przestrzeni wykonawczej wyroku, żądanie skarżącego zostało zrealizowane.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, uznając, że z uwagi na sytuację majątkową uiszczenie tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]